

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 430 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Κάτω παλιά και νέα Μνημόνια και οι υπηρέτες τους!

Τα ωμά ψέματα της κυβέρνησης για την «έξοδο στις αγορές» και όλων των μνημονιακών για την «σταθεροποίηση» και «ανάπτυξη», συντρίβονται πάνω στην άθλια κατάσταση που βιώνουν καθημερινά οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία, στη μετατροπή της χώρας σε Αποικία Χρέους και των εργαζόμενων σε σύγχρονους δουλοπάροικους. Ο ελληνικός καπιταλισμός για να επιβιώσει, χρειάζεται ένα συντριπτικό χτύπημα στην εργατική τάξη, ένα **Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης** χωρίς δικαιώματα και ελευθερίες για τους εργαζόμενους.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας. Με πίστη στις δυνάμεις της τάξης μας, όπως δείχνουν η μαζική απόρριψη της «αξιολόγησης» από τους εργαζόμενους στο δημόσιο, η αντίσταση σε πλειστηριασμούς και κατασχέσεις, οι προσπάθειες οργάνωσης και κινητοποίησης των πιο σκληρά εκμεταλλεζόμενων κομματιών της εργατικής τάξης (συμβασιούχοι, ντελιβεράδες κ.λπ.).

Η ΟΚΔΕ καλεί τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία να διαδηλώσουν μαζικά στη ΔΕΘ, δίνοντας ηχηρό μήνυμα για μια «θερμή» αγωνιστική χρονιά.

Όλοι/ες στη Διαδήλωση της ΔΕΘ, Σάββατο 9 Σεπτεμβρίου, 5:30μμ, Εγνατίας και Αγ. Σοφίας

Ο.Κ.Δ.Ε.: Με αγώνες να ανατρέψουμε παλιούς και νέους μνημονιακούς

Οι κανίβαλοι της ΕΕ και του ΔΝΤ με τους πειθήνιους εντολοδόχους όλων των μνημονιακών δυνάμεων, κυβέρνησης και «αντιπολίτευσης», ετοιμάζουν νέους γύρους επιθέσεων στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Με μια ακόμη αιματηρή «αξιολόγηση» υποδέχεται το φθινόπωρο η λαομίσητη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Ετοιμάζουν χιλιάδες απολύσεις, κατασχέσεις, φοροεπιδρομή, μειώσεις μισθών και συντάξεων, ξήλωμα όλων των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων του προηγούμενου αιώνα! Ιδιαίτερα με τις αντιδραστικές «μεταρρυθμίσεις» σε Εργασιακά/Συνδικαλιστικό Νόμο, έχουν στόχο να κάνουν αδύνατη τη συνδικαλιστική δράση, να απαγορεύσουν την οποιαδήποτε αγωνιστική διεκδίκηση ή κινητοποίηση, ώστε να μένουν οι εργαζόμενοι έρμαιο στις εργοδοτικές αυθαιρεσίες.

Η ελληνική αστική τάξη επιζητεί τη μεγαλύτερη συμμετοχή στα ιμπεριαλιστικά εγκλήματα των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ. Όχι σταθερότητα αλλά μόνο κινδύνους φέρνει αυτή η πολεμοκάπηλη στάση, καθώς ο παγκόσμιος καπιταλισμός/ιμπεριαλισμός, μέσα στην τεράστια κρίση του,

σπρώχνει ξανά την ανθρωπότητα προς τον όλεθρο γενικευμένων πολέμων.

Απέναντι στην κοινωνική καταστροφή που ζούμε και στις νέες επιθέσεις που έρχονται, απαιτείται σκληρή μάχη, στην οποία πρέπει να μπούμε αποφασισμένοι και να τη φτάσουμε μέχρι το τέλος. **Καμιά αυταπάτη δεν πρέπει να έχουμε για τις ξεπουλημένες αστικοποιημένες ηγεσίες των συνδικάτων και της ΓΣΕΕ**, που έχουν ταχθεί με τους δανειστές και τους «Μένουμε Ευρώπη» και έχουν οδηγήσει σε οικτρή κατάσταση το συνδικαλιστικό κίνημα. **Καμιά εμπιστοσύνη στο ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ**, που σκορπούν την ηττοπάθεια, τη διαίρεση και τη συκοφαντία και παρά τους λεονταρισμούς, συντάσσονται με το αστικό μπλοκ εξουσίας σε κάθε κρίσιμη στιγμή.

Να οργανωθούμε με συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα σε κάθε χώρο δουλειάς και γειτονιά, για να σταματήσουμε συντονισμένα και με ενότητα τη νέα επίθεση. **Βασισμένοι όχι σε θολά μέτωπα και συμμαχίες με στόχο τις εκλογές**, αλλά στην αυτοοργάνωσή μας και με ένα σχέδιο αγώνων, για να προετοιμάσουμε μια Πολιτική Γενική Απεργία Διαρκείας που θα τσακίσει στην πράξη τα μνημόνια και

όσους τα εφαρμόζουν, νέους και παλιούς μνημονιακούς.

Με την ενεργή συμμετοχή μας στη διαδήλωση της ΔΕΘ, με σύνθημα **«Ενότητα στους Αγώνες, Αγώνας για την Ενότητα»**, να προωθήσουμε μια πραγματικά ενωτική πολιτική, για το ξεπέραςμα του αδιέξοδου κατακερματισμού των κινητοποιήσεων, για τον συντονισμό στην δράση όλων των δυνάμεων και αγωνιστών του κινήματος που πραγματικά θέλουν να παλέψουν. Η ΟΚΔΕ θα καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια σ' αυτή την κατεύθυνση.

Να μην περάσουν τα νέα μέτρα.

Κάτω τα Μνημόνια, παλιά και νέα.

Να διώξουμε όλες τις μνημονιακές κυβερνήσεις, Κυβέρνηση των Εργαζομένων Έξω τώρα από το Ευρώ και την ΕΕ.

Άμεση εισαγωγή εθνικού νομίσματος. Κοινός αγώνας σε όλη την Ευρώπη
Παύση πληρωμών - Διαγραφή Χρέους
Εθνικοποίηση & Εργατικός Έλεγχος στις Τράπεζες, τις μεγάλες επιχειρήσεις και τομείς-κλειδιά της οικονομίας
Έξω οι βάσεις, έξω από το ΝΑΤΟ, καμιά συμμετοχή στις επεμβάσεις και πολέμους των ιμπεριαλιστών

ΟΑΣΘ

Μονοπώλιο τέλος, ζήτω το νέο μονοπώλιο!

σελ. 5

Νόμος Γαβρόγλου

Ταφόπλακα στην τριτοβάθμια εκπαίδευση

σελ. 6

Αργεντινή

Νεοφιλελεύθερος οδοστρωτήρας, δυνατοί αγώνες

σελ. 11

Ιστορία

30 χρόνια από το θάνατο του Χ. Αναστασιάδη

σελ. 13

Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ έχει εξαπολύσει μια τεράστια επιχείρηση προπαγάνδας, που θα ολοκληρωθεί με την ομιλία του Τσίπρα στην ΔΕΘ, με στόχο να εξωραΐσει τις δραματικές συνέπειες των μνημονιακών μέτρων. *Να αποσιωπήσει τα νέα οδυνηρά μέτρα -113 προαπαιτούμενα μέχρι το καλοκαίρι του 2018 που τελειώνει το 3^ο Μνημόνιο, τα πρώτα 95 το ερχόμενο Φθινόπωρο-, που έχει δεσμευτεί να πάρει με την επιτήρηση της «Τρόικας». Να διασκεδάσει τα μέτρα που ψήφισε για το κλείσιμο της β' αξιολόγησης (πρωτογενές πλεονάσματα 3,5% σε βάθος δεκαετίας, δραστική μείωση αφορολόγητου, περικοπή συντάξεων κ.λπ.), που διαλύουν την οικονομία και καταβαρυνθούν ακόμη περισσότερο το βιοτικό επίπεδο. Να εκχυδαΐσει/μετατοπίσει την πολιτική συζήτηση σ' ένα ρηχό αντιδεξιό/αντινεοφιλελεύθερο λόγο και σε στημένες κοκορομαχίες με τον Κ. Μητσοτάκη. Και ακόμη να καλλιεργήσει προσδοκίες ότι περνάμε στην «περίοδο μετά την λιτότητα», τη «δίκαιη ανάπτυξη», την «παραγωγική ανασυγκρότηση» κ.ά. Όλα αυτά για να εξαπατήσει ακόμη μια φορά τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τους νέους.*

Η Οικονομία βρίσκεται σε κόμα

Η κατάσταση της καπιταλιστικής οικονομίας είναι απελπιστική και μονάχα οι μνημονιακοί απατεώνες μπορούν να μιλάνε για «ανάπτυξη» και μάλιστα «δίκαιη», τη στιγμή που τα σύννεφα μια νέας παγκόσμιας κρίσης πυκνώνουν και το μέγιστο των κοινωνικών ανισοτήτων είναι το κύριο χαρακτηριστικό της λειτουργίας του καπιταλισμού στην περίοδο του μακρού κύματος ύφεσης και του νεοφιλελευθερισμού.

Πέρα όμως από αυτό, όλοι οι ζωντανοί/στρατηγικοί δείκτες της οικονομίας δείχνουν όχι μόνο τη σημερινή απελπιστική κατάσταση, αλλά και τη χειρότερη που έρχεται, ανεξάρτητα από πρόσκαιρες ή εδώ κι εκεί ανακαμψεις και βελτιώσεις.

Μόνο ενδεικτικά:

- Διαρκής αύξηση της ανεργίας, υποαπασχόλησης, «μαύρης» εργασίας κ.λπ. Στο 31,3% ανεβάζει το ποσοστό όλων αυτών η Ε.Κ. Τράπεζα.

- Διαρκής διόγκωση των ελλειμμάτων και των χρεών (δημόσιου, ιδιωτικού, συλλογικού/ασφαλιστικών ταμείων).

- Διαρκής διόγκωση των «κόκκινων» δανείων (πάνω από 100 δις στις Τράπεζες και άλλα τόσα στην εφορία κ.λπ.).

- Διαρκής μείωση των τραπεζικών καταθέσεων (τώρα περίπου 120 δις, πριν την κρίση ήταν περίπου στα 240) και γενικά διαρκής μείωση/υποτίμηση του συσσωρευμένου πλούτου (δημόσιου, επιχειρήσεων, νοικοκυριών, συλλογικού/ασφαλιστικών ταμείων), πράγμα που δείχνει ότι η οικονομική κρίση «τρώει» το εσωτερικό/τις σάρκες της οικονομίας και γενικά του παραγωγικού συστήματος. Τώρα μάλιστα μετά την εξολόθρευση του δημόσιου πλούτου, αρχίζει το ξεκοκάλισμα με όλα τα μέσα του συσσωρευμένου πλούτου των νοικοκυριών.

- Διαρκής μείωση των επενδύσεων, στην πραγματικότητα αύξηση των «αποεπενδύσεων» που αδυνατίζουν και μειώνουν διαρκώς την παραγωγική βάση της οικονομίας.

- Διαρκής συρρίκνωση των μισθολογικών, δημοκρατικών, πολιτικών, συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών κ.λπ., που μαζί με τον δεσποτισμό των εργοδοτών και τις μεσαιωνικού τύπου αποφάσεις του Άρειου Πάγου, δημιουργούν ένα νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης των Εργαζομένων.

- Τραπεζικό σύστημα που είναι χρεοκοπημένο και κυρίως ανενεργό ως προς τις βασικές του οικονομικές λειτουργίες στο καπιταλιστικό σύστημα.

- Η μετατροπή της χώρας σε Αποικία Χρέους, που με πρόφαση την «εποπτεία

ή «αυστηρή δημοσιονομική πειθαρχία» έχουν καταργήσει το Σύνταγμα, την Βουλή... την λαϊκή και εθνική κυριαρχία. Αυτά τα καθεστώτα -καθεστώτα μια άλλης εποχής- μονάχα προσωρινά και πρόσκαιρα δίνουν, αν δίνουν, κάποια αποτελέσματα στους εμπνευστές τους, αλλά με τεράστιο τίμημα για τις εργατικές και λαϊκές μάζες, για την οικονομική προοπτική και αργά ή γρήγορα οδηγούνται με μαθηματική ακρίβεια στην κατάρρευση.

Ωστόσο, δεν είναι μόνο οι ζωντανοί/στρατηγικοί δείκτες της οικονομίας που είναι δραματικοί. Και οι απλοί οικονομικοί δείκτες δείχνουν, αυτό που καθορίζουν οι ζωντανοί και στρατηγικοί. Έτσι έχουμε:

- Η αύξηση του ΑΕΠ το 2017 να περιορίζεται όπως, όλα δείχνουν, στο 1,5% (από 2,5% που πρόβλεπαν στην αρχή) και δεν αποκλείεται να είναι ακόμη μικρότερη (1% προβλέπει η Merrill Lynch) ή και καθόλου.

- Η τεράστια φορολογία σε συνδυασμό με τους μισθούς των 200-300 ευρώ -που πληθαίνουν-, μειώνουν την κατανάλωση, την συγκομιδή εσόδων με αποτέλεσμα έναν διαρκή φαύλο κύκλο που δεν αφήνει καμιά ζωτικότητα στην οικονομία

- Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η δέσμευση της κυβέρνησης για πρωτογενή πλεονάσματα 3,5% για μια δεκαετία μόνο και μόνο για να πληρωθούν οι δανειστές/τοκογλύφοι (τα τοκοχρεολύσια της επόμενης περιόδου είναι πολύ υψηλά) είναι, εκτός από απάνθρωπα και καταστροφικά, ανέφικτα. Το ανέφικτο, ακόμη χειρότερα, δε σημαίνει ότι δε θα πραγματοποιηθούν, αλλά ότι για να επιτευχθούν θα αρχίσει ο «αυτόματος δημοσιονομικός κόφτης», δηλαδή η κατατόμηση μισθών, συντάξεων, δαπανών για την υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση, νέες φορολογικές επιβαρύνσεις... και ξανά η λειτουργία

του φαύλου κύκλου: νέα μέτρα, φτωχοποίηση και εξαθλίωση των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας κ.λπ.

Η 3^η Αξιολόγηση

Τα μέτρα που προβλέπονται για την 3^η αξιολόγηση -αρχίζουν με τη μορφή καταγίδας από το Φθινόπωρο- είναι τα χειρότερα απ' όλα τα προηγούμενα, γιατί σκοπεύουν να δώσουν ένα ισχυρότατο χτύπημα στην εργατική τάξη σαν τάξη, στην οργάνωση και αυτοοργάνωσή της, στο δικαίωμα της απεργίας με την ταυτόχρονη ενίσχυση του δεσποτισμού των εργοδοτών /καπιταλιστών (lock-out, μη καταβολή μισθού κ.ά.). Εκτός από τα παραπάνω, ενδεικτικά προβλέπονται: Νέες ιδιωτικοποιήσεις ΔΕΚΟ και ότι έχει απομείνει από τη δημόσια περιουσία (νησιά, δάση κτίρια κ.λπ.). Νέα μέτρα για το ασφαλιστικό. Μέτρα για τα «κόκκινα δάνεια» -πλήρης εφαρμογή των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών, ευθυγράμμιση των αντικειμενικών αξιών με τις τιμές αγοράς. Αλλαγές στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας για καλύτερη διασφάλιση των δανειστών. Μέτρα για το άνοιγμα των επαγγελματιών που παραμένουν ακόμη κλειστά. Περικοπές δαπανών για την υγεία. Αύξηση των ωρών διδασκαλίας για δασκάλους και καθηγητές κ.ά.

Το τέλος του ΣΥΡΙΖΑ είναι κοντά

Ενώ οι εργατικές και λαϊκές μάζες βυθίζονται στην φτώχεια και όλοι αντιλαμβάνονται ότι έρχονται πολύ χειρότερες μέρες, ο Τσίπρας και η παρέα του ετοιμάζονται, μετά τη ΔΕΘ, να οργανώσουν 13 περιφερειακά αναπτυξιακά συνέδρια-«φιέστες», που θα ανοίξουν -όπως λένε- τη «νέα μεταμνημονιακή εποχή». Κανένας δεν πρέπει να εξαπατηθεί από τα νέα «νταούλια και ζουρνάδες» του Τσίπρα. Αντίθετα, από τη ΔΕΘ πρέπει να ξεκινήσουμε τους αγώνες και τις κινητοποιήσεις για να στείλουμε νέους και παλιούς μνημονιακούς εκεί που τους αξίζει, στα σκουπίδια.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Αύξηση των εργατικών ατυχημάτων καταγράφεται από το 2013 και μετά, ως απόρροια τόσο της οικονομικής κρίσης όσο και, κυρίως, της αγριότητας της νεοφιλελεύθερης επίθεσης: το πρώτο τρίμηνο του 2017 παρατηρείται μία αύξηση 15% σε σχέση με την αντίστοιχη περσινή περίοδο. Με το ξεκίνημα της κρίσης, από τα πρώτα έξοδα που περιόρισαν οι επιχειρήσεις ήταν αυτά που αφορούσαν τη λήψη μέτρων ασφάλειας της εργασίας, συμπεριλαμβανομένων και των επενδύσεων σε νέο εξοπλισμό εργασίας. Το 2013, τα θανατηφόρα «ατυχήματα» ήταν 65, το 2014 63, το 2015 67 και το 2016 73. Τα αίτια των θανατηφόρων ατυχημάτων, ως έναν βαθμό, διαφοροποιούνται από τα αίτια των δηλωθέντων ατυχημάτων και οι τρεις κυριότερες αιτίες είναι πτώση από ύψος, ηλεκτροπληξία και παθολογικά αίτια. Το 2016, είχαμε, στο πρώτο τρίμηνο, 1.421 δηλωθέντα εργατικά ατυχήματα σε όλη τη χώρα, ενώ, για το 2017, ανήλθαν στα 1.608. Βλέποντας την εξέλιξη των εργατικών ατυχημάτων, εκτιμάται ότι για το 2017 τα δηλωθέντα ατυχήματα θα ξεπεράσουν τα 7.000. Δεκαέξι εργατικά δυστυχήματα έχουν καταγραφεί τους τελευταίους δύο μήνες, με εργαζόμενους να αφήνουν την τελευταία τους πνοή εν ώρα εργασίας. Εργαζόμενοι σε υπηρεσίες καθαριότητας, αλλά και σε εταιρείες που παρουσιάζονται ως «επενδυτές», έχουν βρει τραγικό θάνατο, με τις κατά τόπους καταγγελίες για τις συνθήκες εργασίας να μην εισακούονται από κανέναν «υπεύθυνο».

Σε καθεστώς ομηρίας βρίσκεται η νέα γενιά της χώρας, καθώς το 48% των νέων ηλικίας 18-35 ετών δηλώνουν ως βασική πηγή του εισοδήματός την «οικονομική στήριξη από γονείς ή άλλους συγγενείς». Σύμφωνα με τα αποτελέσματα της έρευνας, η οικονομική στήριξη από γονείς ή άλλους συγγενείς είναι η πιο συχνή πηγή εισοδήματος συγκριτικά με τη μισθωτή εργασία που είναι στο 45%. Το εντυπωσιακό είναι ότι τα χρήματα που μέσω των γονέων τους καρπώνονται και οι νέοι, προέρχονται κυρίως από τις συντάξεις. Η έρευνα δείχνει ότι η βασική πηγή εισοδήματος για τους γονείς είναι οι συντάξεις σε ποσοστό 31,8%, με τη μισθωτή εργασία να έρχεται δεύτερη με 29%.

Ευκαιρία να «αποδράσουν» από τον οικονομικά ασφυκτικό τρόπο διαβίωσης που έχει διαμορφώσει η παρατεταμένη κρίση αναζητούν 3 στους 4 νέους στην Ελλάδα, οι οποίοι στο μεγαλύτερο ποσοστό τους προσπορίζονται με τη σύνταξη των γονέων τους, ενώ ζουν με λιγότερα από 250 ευρώ τον μήνα!

Όπως έδειξαν οι απαντήσεις, οι νέοι διατίθενται να μετακομίσουν σε μια άλλη χώρα για να βρουν εργασία σε ποσοστό 75% (το 40,9% απάντησε «ναι» στη σχετική ερώτηση και το 34,1% «ίσως»). Ποσοστό 29% των νέων πιστεύουν ότι το βιοτικό τους επίπεδο στο μέλλον θα είναι χειρότερο από το βιοτικό επίπεδο των γονιών τους. Επίσης από την έρευνα προκύπτει ότι ο συνδυασμός χαμηλού μορφωτικού επιπέδου και οικονομικής ανεπάρκειας των γονέων έχει ως αποτέλεσμα πολύ υψηλότερα ποσοστά ανεργίας στα παιδιά τους.

Τέσσερα χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα Να καταδικαστούν οι δολοφόνοι φασίστες Όλοι-ες στις κινητοποιήσεις

Η πολύκροτη δίκη της Χρυσής Αυγής ξεκινάει και πάλι στις 5 Σεπτέμβρη στο Εφετείο Αθηνών, μετά από καλοκαιρινή διακοπή. Πρόκειται για μία δίκη η οποία ξεκίνησε πριν από δύο χρόνια, με 69 κατηγορούμενους, 18 από τους οποίους είναι βουλευτές της Χρυσής Αυγής, ενώ μέχρι στιγμής έχουν κληθεί εκατοντάδες μάρτυρες κατηγορίας. Οι περισσότερες καταθέσεις αναδεικνύουν τις δολοφονικές επιθέσεις των ταγμάτων εφόδου της Χρυσής Αυγής κατά μεταναστών και αγωνιστών, οι οποίες σε ορισμένες περιοχές αποτελούσαν κομμάτι της καθημερινότητας, με την κάλυψη πάντα του κρατικού μηχανισμού.

Ο λόγος που τα αστικά επιτελεία αναγκάστηκαν να οδηγήσουν τη Χρυσή Αυγή στα δικαστήρια ήταν η δολοφονία του αντιφασίστα μουσικού Παύλου Φύσσα στις 17 Σεπτέμβρη του 2013, αλλά και το κίνημα που ακολούθησε και έδωσε μια δυναμική απάντηση, οδηγώντας τους φασίστες πίσω στις τρύπες τους.

Το ναζιστικό μόρφωμα εξακολουθεί να αντιμετωπίζεται με επιεικεία. Ενδεικτικό είναι το επεισόδιο στην τελευταία δίκη πριν την καλοκαιρινή διακοπή, όταν και όσοι θέλησαν να παρακολουθήσουν τη δίκη και δεν άνηκαν στην Χρυσή Αυγή, αντιμετώπισαν την καταστολή μέσα στο ίδιο το δικαστήριο, ενώ οι χρυσαυγίτες ανενόχλητοι έβριζαν και προκαλούσαν ακόμα και τη μητέρα του δολοφονημένου. Παράλληλα γίνονται προσπάθειες να αποσυνδεθεί η δολοφονία από τη φασιστική ιδεολογία. Σε αυτό συνδράμουν τόσο στελέχη της ΝΔ (έχοντας δηλώσει πολλές φορές στο παρελθόν πως θα μπορούσαν να συγκυβερνήσουν με μια «σοβαρή» Χρυσή Αυγή), όσο και η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (βλ. τις κοινές επισκέψεις που πραγματοποίησαν με βουλευτές της Χρυσής Αυγής τον περασμένο χειμώνα στα ελληνικά νησιά).

Σύμφωνα με την πλευρά των φασιστών, όλα τα χτυπήματα των ταγμάτων εφόδου αποτελούν ατομικές ενέργειες και μεμονωμένα περιστατικά. Με περίσσεια ευκολία «αδειάζουν» τα στελέχη που τα πραγματοποιούν, υποστηρίζοντας πως δεν είναι μέλη τους. Αντίστοιχη τακτική ακολουθούν και στην υπόθεση Φύσσα: δηλώνουν ότι δεν γνώριζαν τον δολοφόνο Γιώργο Ρουπακιά, ο οποίος εκτίει την ποινή του σε κατ'οίκον περιορισμό, την ίδια ώρα που αγωνιστές του κινήματος και φιλικά τους πρόσωπα τιμωρούνται χωρίς στοιχεία από τη βιομηχανία κατασκευής ενόχων (π.χ. Ηριάννα, Περικλής).

Το τελευταίο χρόνο βλέπουμε πως η Χρυσή Αυγή παίρνει ξανά θάρρος από τα χάρδια κυβέρνησης – αφεντικών και αρχίζει πάλι δειλά-δειλά να δοκιμάζει τις δυνάμεις τις (προκλήσεις στη δίκη, παρουσία σε δημόσιες εκδηλώσεις κ.λπ.), πάντα υπό την προστασία της αστυνομίας. Στηριζόμενη πάνω στην συγκάλυψη και ατιμωρησία από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, η ναζιστοσυμμορία παραμένει μια «χρυσή εφεδρεία» του μνημονιακού καθεστώτος.

Για να τελειώσουμε μια και καλή με τους φασίστες και τα αφεντικά τους, πρέπει να απαλλαγούμε από τα μνημόνια και τις κυβερνήσεις που τα εφαρμόζουν. Αυτού του είδους οι ναζιστικές ομάδες βρίσκονται σε πλήρη σύμπλευση και συνεργασία με το μνημονιακό καθεστώς. Είναι οι πρώτοι που θα τρέξουν για να χτυπήσουν έναν εργατικό αγώνα, εξασφαλίζοντας την τάξη και ασφάλεια για την εργοδοσία. Η πραγματική δικαιοσύνη θα αποδοθεί από την εργατική τάξη και την νεολαία μέσα από την ανάπτυξη του κινήματος και των αγώνων.

■ Γιώργος Τσο.

Γιώργος Κούλης (1949-2017)

Την Παρασκευή 1/9 στο Β' Νεκροταφείο Αθηνών συγγενείς, σύντροφοι και φίλοι αποχαιρέτησαμε το σ. Γ. Κούλη, που έφυγε από κοντά μας σε ηλικία 68 ετών, αφού πάλεψε για αρκετά χρόνια με τον καρκίνο. Ο σύντροφος Κούλης από πολύ μικρός επηρεάστηκε από τις ιδέες και τις αρχές του εργατικού κινήματος στο οποίο έμεινε πιστός μέχρι το τέλος της ζωής του. Σχεδόν ταυτόχρονα ήρθε σε επαφή με τις σοσιαλιστικές και μαρξιστικές ιδέες και για ένα διάστημα πάλεψε μέσα από τις γραμμές της ΕΔΕ.

Ο σ. Κούλης έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο σε μια από τις πιο εμβληματικές απεργίες στην αρχή της Μεταπολίτευσης. Το 1974 δούλευε στη βιομηχανία ηλεκτρικών ειδών ΕΣΚΙΜΟ (3^η σε μέγεθος μετά την ΙΖΟΛΑ και ΠΙΤΣΟΣ), όπου οι συνθήκες εργασίας ήταν άθλιες και οι μισθοί παρά πολύ χαμηλοί -έτσι είχαν συνηθίσει οι εργοδότες στη διάρκεια της χούντας. Οι περίπου 1.000 εργάτες της ΕΣΚΙΜΟ προχώρησαν στην ίδρυση εργοστασιακού σωματείου - ήταν η εποχή που εμφανίστηκε και άνθισε ο εργοστασιακός συνδικαλισμός- πρόεδρος του οποίου αναδείχτηκε ο σ. Κούλης. Λίγο μετά την πτώση της χούντας, τον Μάη του 1975 ξέσπασε η μεγάλη απεργία της ΕΣΚΙΜΟ, με αιτήματα μισθολογικά και βελτίωσης των συνθηκών εργασίας, όπως ήταν τα βασικά αιτήματα όλου εκείνου του τεράστιου απεργιακού κύματος και ιδιαίτερα των εργοστασίων. Το ξεχωριστό της κινητοποίησης των εργατών της ΕΣΚΙΜΟ είναι ότι προχώρησαν και σε κατάληψη του εργοστασίου, που μάλλον είναι η πρώτη ή από τις πρώτες της Μεταπολίτευσης.

Ο σ. Γ. Κούλης ήταν ένας σεμνός αγωνιστής και συμμετείχε σ' όλους τους αγώνες όλα αυτά τα χρόνια και ο θάνατός του είναι μια μεγάλη απώλεια για το κίνημα.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθειά συλλυπητήρια της στη οικογένεια, στους συντρόφους και τους φίλους του.

■ Ε.Π.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ -ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Σάββατο 16/9, Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στα Χανιά

«Η Δίκη στις 27/9 των μελών της Ο.Κ.Δ.Ε. που διώκονται στα Χανιά»

Ομιλητές: Φώτης Μπιχάκης, Βαγγέλης Κιτσώνης, Γιάννης Φουφουδάκης

Οι σύντροφοι Βαγγέλης Κιτσώνης και Γιάννης Φουφουδάκης δικάζονται εξ' αναβολής στις 27/9/17 στο Πρωτοδικείο Χανίων, γιατί στις 27 Απρίλη 2014 κατά την προεκλογική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε. δύο αστυνομικοί της ασφάλειας επιτέθηκαν αναίτια σε μέλος της οργάνωσης, και κατόπιν αντέστρεψαν την πραγματικότητα με κατασκευασμένα ψεύδη. Οι αστυνομικοί επιτέθηκαν σχεδιασμένα στον σύντροφο (πιθανότητα ενημερώθηκαν από κάποιο καλοθελητή/χαφιεδάκο) χωρίς -ούτε για τους τύπους- να επιδείξουν αστυνομική ταυτότητα και χωρίς καν να ανακοινώσουν την ιδιότητα τους. Μάλιστα, η αναίτια και βίαιη αυτή επίθεση (λίγα μέτρα κάτω από τα γραφεία της Χρυσής Αυγής) προκάλεσε και την έντονη διαμαρτυρία αρκετών περαστικών που σοκαρίστηκαν, όπως ήταν φυσικό, από την συμπεριφορά τους.

Ο σύντροφος κατηγορήθηκε για απρόκλητη επίθεση, για ξυλοδαρμό, για διατάραξη κοινής ειρήνης, για φθορά ξένης ιδιοκτησίας, ζητώντας να ομολογήσει τις κατηγορίες και να καταδώσει κάποιο «συνεργό» που δήθεν είχε κλέψει το πορτοφόλι του ενός αστυνομικού!!! Πρόκειται για τη γνωστή τακτική της αστυνομίας που για να «τυλίξει» τους αγωνιστές σε μια κόλλα χαρτί διαστρεβλώνει τα πραγματικά γεγονότα, αποκρύπτει την αλήθεια και δημιουργεί γεγονότα που ξεπερνούν και την επιστη-

μονική φαντασία!

Είναι ξεκάθαρο ότι οι διώξεις αυτές είναι πολιτικές και η κατασκευή αυτών των δράσεων έχει σαν σκοπό να τρομοκρατήσει όσους θέλουν να αγωνιστούν για το τσάκισμα των μνημονίων, την διάλυση της αντιδραστικής Ε.Ε. και την εγκαθίδρυση μιας Σοσιαλιστικής Κοινωνίας, που θα εξαφανίσει την καταπίεση και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης των Σαμαρά-Βενιζέλου που χτίστηκε με επιθέσεις της αστυνομίας και δικαστικές διώξεις απέναντι σε αγωνιστές του κινήματος, επαναφέρει η νεομνημονιακή Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ.ΕΛ.. **Ο νόμος προφανώς δεν είναι ίδιος για όλους.** Την ώρα που διώκονται με εξοντωτικές ποινές αγωνιστές του κινήματος οι εγκληματίες της Χρυσής Αυγής είναι όλοι ελεύθεροι, ακόμα και ο δολοφόνος του Παύλου Φύσσα, Ρουπακιάς. Δεν διστάζουν να επιβάλουν εξοντωτικές ποινές όπως της Ηριάννας και του Περικλή, για να επιτύχουν τους σκοπούς τους, για να τρομοκρατήσουν τους εργαζόμενους και τους αγωνιστές. Δεν πρέπει να αφήσουμε να καταδικαστεί κανένας αγωνιστής με χαλκευμένες κατηγορίες της αστυνομίας. Πρέπει να βάλουμε τέλος στα μνημόνια και στις πολιτικές δυνάμεις που τα εφαρμόζουν, στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του αστικού κράτους.

Ο.Κ.Δ.Ε.

Εφετείο συντρόφου που καταδικάστηκε σε 22 μήνες φυλάκιση Συγκέντρωση στα δικαστήρια Θεσσαλονίκης στις 26/9

Είκοσι δύο μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή για ψευδή καταμήνυση και συκοφαντική δυσφήμιση. Αυτή ήταν η απόφαση του δικαστηρίου σε βάρος ανέργου συντρόφου, που δεν είχε εισιτήριο σε μέσο μαζικής μεταφοράς.

Στις 15 Νοεμβρίου του 2011 ο άνεργος, Βαγγέλης Κιτσώνης, ο οποίος δεν είχε εισιτήριο στο λεωφορείο της γραμμής 11 στη Θεσσαλονίκη, διαπομπεύτηκε, εξυβρίστηκε και κρατήθηκε παράνομα για περισσότερες από τρεις στάσεις από δύο ελεγκτές, παρ' ό,τι είχε επιδείξει την κάρτα ανεργίας του. Ένας συνεπιβάτης, ο Βασίλης Κεφαλάς, κατέθεσε υπέρ του ανέργου στο Αστυνομικό Τμήμα της Χαριλάου, στο οποίο οδηγήθηκαν όλοι. Ο Β. Κιτσώνης κατέθεσε μήνυση για παράνομη παρακράτηση και εξύβριση προς τους ελεγκτές του ΟΑΣΘ, οι οποίοι κατέθεσαν και αυτοί μήνυση για ψευδή καταμήνυση και συκοφαντική δυσφήμιση. Επιπλέον, κατέθεσαν μήνυση και στον Β. Κεφαλά, ο οποίος είναι συνδικαλιστής και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδικάτου Επισιτισμού - Τουρισμού Θεσ/νίκης.

Στις 4 Νοεμβρίου 2015 εκδικάστηκε η μήνυση των ελεγκτών κατά του Β. Κιτσώνη και του επιβλήθηκε ποινή 22 μηνών με τριετή αναστολή, παρ' ό,τι όλοι οι μάρτυρες (υπεράσπισης και κατηγορίας) όπως και οι ελεγκτές, βεβαίωσαν ότι η συμπεριφορά του δεν ήταν επιλήψιμη. Ακόμη και από την έδρα του δικαστηρίου έγινε παραδεκτό ότι η συμπεριφορά των ελεγκτών ήταν προκλητική και ότι κράτησαν τον άνεργο επιβάτη για περισσότερο από τρεις στάσεις. Όμως, ταυτόχρονα, το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι οι ελεγκτές έδρασαν νομίμως μέσα στα πλαίσια της εργασίας τους και ότι επιτροπές αγώνα και συνδικάτα δεν μπορούν επεμβαίνουν σε ζητήματα δικαιοσύνης. Ο ίδιος σύντροφος στις 27/9 διώκεται και στα Χανιά.

10 χρόνια μετά την χρηματοπιστωτική κρίση

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Μια αμφίβολη και διακοπτόμενη ανάκαμψη...

Το 2007, όταν η χρηματοπιστωτική κρίση είχε ήδη ξεδιπλωθεί, το ΑΕΠ σε παγκόσμιο επίπεδο αυξάνονταν κατά 4,2% σε σχέση με το προηγούμενο έτος. Το 2008 το ποσοστό αύξησής του έπεσε στο 1,8%, εγκαινιάζοντας τον πρώτο χρόνο της κρίσης και το 2009 έπεσε στο κατώτατο σημείο του, στο -1,7% (κατώτατο σε όλη την μεταπολεμική περίοδο). Από το 2010 άρχισε η μεταστροφή της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, δηλαδή το τέλος της οικονομικής κρίσης, και το ποσοστό αύξησής του ΑΕΠ ανέβηκε ξανά στο 4,3%. Αυτό δεν κράτησε πολύ, και το 2011 ξαναπέφτει στο 3,1% ενώ το 2012 πέφτει στο 2,4%, δηλαδή ελάχιστα πιο πάνω από την κρίση του 2001, όπου είχε πέσει στο 1,9% και λίγο πιο πάνω από την κρίση του 1991, όπου είχε μειωθεί στο 1,4%. Από το 2013 μέχρι και το 2016, η αύξηση του παγκόσμιου ΑΕΠ κινήθηκε ελαφρά μέχρι το 2,7% για να ξαναπέσει στο 2,4% το 2016. Αρχή μιας νέας κρίσης; Μένει να φανεί, αν και αυτό είναι μάλλον το μικρότερο πρόβλημα που πρέπει να απασχολεί τους καπιταλιστές.

Ο ακαθάριστος σχηματισμός παγίου κεφαλαίου σε παγκόσμιο επίπεδο ακολουθεί κι αυτός την ίδια λίγο πολύ εξέλιξη. Το ποσοστό αύξησής του από 5,5% το 2007 βυθίζεται στο 1,5% το 2008 και γκρεμίζεται στο εντυπωσιακό -4,7% το 2009. Πρόκειται για την μεγαλύτερη μείωση επενδύσεων στην μεταπολεμική ιστορία του καπιταλισμού, σχεδόν διπλάσια της μείωσης που είχαμε στην κρίση του 1974-75, του 1982 και του 1991-92. Ακόμα χειρότερα, παρ' όλο που θα γνωρίσει μία απότομη επανάκαμψη το 2010, ξανανεβαίνοντας στο 4,9, δεν θα κρατηθεί εκεί παρά μόνο για ένα ακόμη χρόνο (2011: 5,2%) και εν συνεχεία θα πέφτει συνεχώς μέ-

χρι το 3% το 2015 — αυτή η γρήγορη πτώση του ποσοστού αύξησής του ακαθάριστου σχηματισμού παγίου κεφαλαίου συμβαίνει επίσης για πρώτη φορά στην μεταπολεμική ιστορία.

Περίπου την ίδια εξέλιξη με τα παραπάνω έχει και το ετήσιο ποσοστό αύξησής των παγκόσμιων εξαγωγών αγαθών και υπηρεσιών. Το 2007 ανέρχονταν στο 6,5%, το 2008 ξαναμειώθηκε στο 2,7% και το 2009 καταβαραθρώθηκε στο -10%. Αλλά το 2010 ξανανέβηκε στο 11,5% για να ξαναπέσει το 2012 στο αναιμικό 2,8% όπου και παραμένει μέχρι το 2016. Να σημειώσουμε ότι το μέσο ποσοστό την πενταετία 2012-16 είναι παρόμοιο με αυτό της κρίσης του 1991 και λίγο μεγαλύτερο της κρίσης του 2001 (0,4%) και της κρίσης του 1982 (0,2%).

Είναι γεγονός ότι αυτή η εξέλιξη της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας δείχνει ότι το ξεπέρασμα της κρίσης του 2009-10 (η χρηματοπιστωτική προηγείται κατά δύο χρόνια περίπου) είναι και αναμικτή, και διακοπτόμενη και αρκετά αμφίβολη. Βέβαια όλες οι χώρες δεν γνωρίζουν την ίδια εξέλιξη. Από τις κλασικές ιμπεριαλιστικές χώρες οι ΗΠΑ γνωρίζουν μια καλύτερη ανάκαμψη τόσο στο ΑΕΠ όσο και στις επενδύσεις σε σχέση με τις άλλες δύο, δηλαδή την Γερμανία και την Ιαπωνία. Από τις λεγόμενες BRICS η Κίνα και η Ινδία θα γνωρίσουν πτώση στο ποσοστό αύξησής του ΑΕΠ τους, παρ' όλα αυτά τα ποσοστά τους την πενταετία 2012-16 εξακολουθούν να είναι εντυπωσιακά (κατά μέσο όρο περίπου 6,7% η πρώτη και 6,5-7% η δεύτερη). Από τους χαμένους των BRICS είναι η Βραζιλία της οποίας το ΑΕΠ παρ' όλο που εκτινάσσεται το 2010 κατά 7,5%, έκτοτε υποχωρεί συνεχώς και το 2014 γνωρίζει αύξηση κατά 0,5% αλλά την διετία 2015-16 μειώνεται συνολικά κατά 7,4%.

Επιπλέον, και παρά αυτήν την εξέλιξη, οι ανακατατάξεις στην παγκόσμια οικονομία ενισχύονται ολοένα και περισσότερο σε βάρος πάντα των παλιών ιμπεριαλιστικών χωρών. Ενδεικτικά να αναφέρουμε την βιομηχανική παραγωγή τον Απρίλη του 2017: της Κίνας ανέρχονταν σε 438 δις δολάρια (αντιπροσώπευε το 27,1% της παγκόσμιας βιομηχανικής παραγωγής), των ΗΠΑ σε 282 δις, της Ιαπωνίας σε 131 δις, της Γερμανίας σε 92 δις, της Ινδίας σε 53 δις, της Ρωσίας 44 δις και ακολουθούν Ιταλία (37 δις), Ινδονησία (37 δις), Βρετανία (37 δις), Ν. Κορέα (37 δις), Βραζιλία (36 δις), Μεξικό (33 δις), Γαλλία (30,7 δις) κ.ο.κ.

...με τεράστιο κόστος

Ωστόσο η πραγματική εικόνα της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας απέχει πολύ ακόμη και από την παραπάνω παρουσίαση της λεγόμενης ανάκαμψης μετά την κρίση του 2008-09. Ακόμη κι αν αυτή η ανάκαμψη είναι αναμικτή, διακοπτόμενη και αμφίβολη, και ίσως πολύ σύντομα δώσει την θέση της σε μια νέα βαθιά κρίση. Πατί το κόστος για να επιτευχθεί αυτή η ανάκαμψη είναι τεράστιο:

α) Διόγκωση του χρέους. Το συνολικό χρέος του δημόσιου τομέα, των νοικοκυριών, των επιχειρήσεων και του χρηματοπιστωτικού τομέα, σε παγκόσμιο επίπεδο, το 2000, έφθανε τα 87 τρις δολάρια. Το 4ο τρίμηνο του 2007, στη μέση σχεδόν της κρίσης, και προτού αρχίσουν να ξεδιπλώνονται οι πολιτικές διάσωσης του χρηματοπιστωτικού τομέα, είχε φτάσει τα 142 τρις ενώ το 2ο τρίμηνο του 2014, ως αποτέλεσμα της αντιμετώπισης της κρίσης αλλά και της τόνωσης της ανάκαμψης, έφθασε τα 199 τρις ή το 286% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Παρ' όλα αυτά, και παρ' όλη την ανάκαμψη, συνέχισε να αυξάνει και σχεδόν τρία χρόνια μετά, στο τέλος του 2016, θα πρέπει να το υπολογίζουμε στα εξακριβωμένα 215 τρις (χρέος του δημοσίου, των

νοικοκυριών και του επιχειρήσεων) συν -κατά προσέγγιση- άλλα 45 τρις του χρηματοπιστωτικού τομέα (υποθέτουμε ότι το χρέος παρέμεινε σταθερό από το 2014): δηλαδή συνολικά 260 τρις! Υπενθυμίζουμε ότι σε αυτό το χρέος δεν υπολογίζεται το χρέος των ασφαλιστικών ταμείων κ.α.

Είναι επίσης προφανές ότι ειδικά μετά το 2010 και πολύ περισσότερο μετά το 2014 έχουμε μια πολύ πιο ραγδαία αύξηση του χρέους στις BRICS και στις άλλες αναδυόμενες οικονομίες.

β) Η όξυνση της κρίσης της παγκόσμιας ηγεσίας, που εκδηλώνεται με την άνοδο του Τραμπ, αλλά που δεν οφείλεται σε αυτόν, και που οδηγεί, τουλάχιστον εν δυνάμει, προς ένα αποσυντονισμό στην αντιμετώπιση της οικονομικής κατάστασης. Αυτό στην καλύτερη περίπτωση γιατί, όπως ήδη βλέπουμε, έχουμε ολοένα και περισσότερο την μετατροπή του παγκόσμιου οικονομικού ανταγωνισμού σε παγκόσμιες στρατιωτικές συγκρούσεις.

γ) Οι διάφορες σημαντικές έως και άγριες επιθέσεις απέναντι στο εργατικό κίνημα και στις φτωχές λαϊκές μάζες σε παγκόσμιο επίπεδο, που έχουν οδηγήσει προς τα κάτω ή έχουν καταβαραθρώσει το βιοτικό επίπεδο, τις εργασιακές σχέσεις, την παιδεία, την υγεία κ.α.

δ) Η όξυνση της κοινωνικής και πολιτικής κρίσης ακόμη και στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές χώρες.

Με αυτήν την έννοια, μπορούμε να συνοψίσουμε γι' αυτήν την ανάκαμψη, δέκα χρόνια μετά την κρίση, ότι κόστισε τόσο πολύ και έδωσε τόσα λίγα αποτελέσματα.

Οι ανισορροπίες όχι μόνο διατηρούνται, αλλά οξύνονται

Ωστόσο, για να ολοκληρώσουμε την περιγραφή της κατάστασης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας πρέπει να συμπληρώσουμε ότι παρά αυτού του είδους την ανάκαμψη, οι ανισορροπίες της καπιταλιστικής οικονομίας όχι

του 2007-08

Τύμπανα πολέμου στην Κορέα

■ Σταύρος Σκεύος

μόνο δεν αμβλύνονται αλλά οξύνονται:

α) Η συγκέντρωση του χρηματικού κεφαλαίου ή καλύτερα ο χρηματοπιστωτικός τομέας διογκώθηκε αντί να μειωθεί στα δέκα τελευταία χρόνια και παρά τις κορώνες των αστικών επιτελείων για τον περιορισμό του. Η κεφαλαιοποίηση των χρηματιστηρίων, δηλαδή η τρέχουσα αξία όλων των μετοχών σε όλα τα χρηματιστήρια του κόσμου έφθασε σε νέο πρωτοφανές ύψος τον Νοέμβριο του 2016: 65,6 τρις — το 2003 ήταν μόνο 28,1 τρις. Αυτό είναι κεφάλαιο που διψά για... κέρδος.

Το ύψος της ονομαστικής αξίας των παραγωγών έφτασε το 2013 σε νέο ύψος ρεκόρ, κοντά στα 700 τρις, και εν συνεχεία, με τον περιορισμό της ποσοτικής χαλάρωσης (Ιαπωνία, ΕΕ) ή το σταμάτημά της (ΗΠΑ) ξαναέπεσε στα τέλη του 2016 στα 483 τρις.

Σε τελευταία ανάλυση, η διατήρηση ή και η ισχυροποίηση του χρηματοπιστωτικού τομέα υποδηλώνει δύο πράγματα: 1) το τεράστιο μέγεθος των χρηματικών κεφαλαίων (απόρροια της υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου στην παραγωγή) που απαιτούν εξίσου κολοσσιαίες μάζες υπεραξίας, που όμως δεν μπορεί να παράγει η «πραγματική» οικονομία, πολύ περισσότερο όταν η «πραγματική» οικονομία (δηλαδή η παραγωγή) περιορίζεται στις ιμπεριαλιστικές χώρες, δηλαδή ακριβώς εκεί που χρειάζονται τεράστιες μάζες υπεραξίας. 2) Η πολιτική κυριαρχία του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου μετατρέπεται σε πολιτικό και κοινωνικό καθεστώς, πράγμα που σημαίνει ληστρικό καθεστώς άνευ προηγουμένου σε κάθε είδους νεοπαραγόμενο πλούτο (τρέχοντα κέρδη βιομηχανίας, μισθοί κ.α.) και συσσωρευμένο πλούτο (από εργοστάσια και κάθε είδους αποταμιεύσεις μέχρι σπίτια και δημόσια περιουσία).

β) Οι κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες συνεχίζουν να αυξάνουν ακάθεκτα όπως δείχνουν όλες οι μελέτες. Ολοένα και περισσότεροι φτωχαίνουν, ολοένα και λιγότεροι πλουτίζουν! Αλλά αυτό πέρα από τις κοινωνικές και πολιτικές επιπτώσεις έχει επίσης και τρομερές οικονομικές συνέπειες: αποτελεί τον μαρξιστικό ορισμό της κρίσης, δηλαδή το χάσμα ανάμεσα στην παραγωγή και στην κατανάλωση των μαζών. Με αυτούς τους ρυθμούς αύξησης είναι πλέον αδύνατο να συνεχιστεί ακόμη και η ήδη υπάρχουσα παραγωγή.

γ) Τα μέσα για την αντιμετώπιση της οποιας νέας κρίσης έχουν εξαντληθεί. Αυτό υποδηλώνει η θηριώδης αύξηση του χρέους αλλά και ένας ακόμη δείκτης: οι Κεντρικές Τράπεζες των ιμπεριαλιστικών χωρών και των BRICS έχουν ενεργητικό πάνω από 20 τρις σε τίτλους (και το μεγάλο τμήμα είναι σε σάπιους τίτλους), όταν πριν την κρίση είναι ζήτημα αν είχαν το 1/5 αυτού του ποσού.

Με αυτήν την έννοια η οικονομική κρίση είναι βαθιά και πρωτοφανής, ανεξάρτητα από την επιφάνεια της καπιταλιστικής οικονομίας, και κυρίως μετατρέπεται σε κοινωνική και πολιτική, δηλαδή σε γενικευμένη ή καθολική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος.

Κλιμακώνεται επικίνδυνα η κρίση στην Κορέα. Μετά τις δηλώσεις Τραμπ στα μέσα Αυγούστου για «πυρ και οργή» ενάντια στη Β. Κορέα, η εκτόξευση βορειοκορεάτικου πυραύλου που πέρασε πάνω από την Ιαπωνία, χρησιμοποιήθηκε από τις ΗΠΑ, τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και τα ΜΜΕ τους για ένα νέο κύμα επιθετικότητας. Η εκτόξευση ήταν απάντηση στις κοινές στρατιωτικές ασκήσεις Ν. Κορέας-ΗΠΑ, ενώ σύμφωνα με το καθεστώς προετοιμάζει την αναχαίτιση επιθέσεων από την αμερικανική βάση της νήσου Γκουάμ (ο πληθυσμός του έχει υποστεί τα πάνδεινα απ' τις ΗΠΑ). Ο Τραμπ απείλησε λέγοντας ότι οι ΗΠΑ συνομιλούν με τη Β. Κορέα και την πληρώνουν εκβιαστικά επί 25 χρόνια, ότι τα λόγια δεν είναι λύση και ότι όλες οι επιλογές είναι στο τραπέζι. Ο υπουργός άμυνας της Γαλλίας ανακάλυψε ότι σύντομα η Β. Κορέα θα μπορεί να πλήξει πυρηνικά τις ΗΠΑ... και την Ευρώπη! Οι σύμμαχοι των ΗΠΑ Ιαπωνία και Ν. Κορέα απάντησαν, η πρώτη με προγραμματισμένη άσκηση πυραύλων εδάφους-αέρος, η δεύτερη με ρίψη βομβών από μαχητικά σε σκοπευτήριο κοντά στα δια-κορεατικά σύνορα στο Ταεμπάεκ.

Σε έκτακτη συνεδρίαση, τα 15 μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ καταδίκασαν ομόφωνα την Πιόνγκιανγκ (η δήλωση συντάχθηκε απ' τις ΗΠΑ), καλώντας σε «αυστηρή και πλήρη» εφαρμογή των αποφάσεων για οικονομικές κυρώσεις εναντίον της. Δεν γίνεται καμία απόπειρα διπλωματικών διαπραγματεύσεων.

Ο Πούτιν μίλησε για αδιέξοδη «πίεση, στρατιωτική και προσβλητική ρητορική», για αυτοσυγκράτηση και διάλογο ώστε ν' αποφευχθεί «μια ευρεία σύγκρουση», σπεύδοντας να απομακρύνει από τα σύνορα με τη Β. Κορέα 1.500 Ρώσους. Μόσχα και Πεκίνο έχουν επανειλημμένα προτείνει διπλό μορατόριουμ, αναστολή των πυρηνικών και βαλλιστικών δοκιμών της Β. Κορέας και των ασκήσεων ΗΠΑ-Ν. Κορέας.

Οι ΗΠΑ έχουν 15 στρατιωτικές βάσεις στη Ν. Κορέα, με όλων των ειδών όπλα μαζικής καταστροφής, ενώ πρόσφατα εγκαθίδρυσαν εκεί το πυραυλικό σύστημα THAAD (δίνει ουσιαστικά τη δυνατότητα πρώτου πυρηνικού πλήγματος). Αμερικάνικα βομβαρδιστικά από το Γκουάμ πρόσφατα έκαναν ασκήσεις στη Ν. Κορέα, ενώ από το Μάιο έχουν πετάξει παράνομα 11 φορές πάνω από τη Β. Κορέα. Από τους 500.000 στρατιώτες της Ν. Κορέας, εξαιρετικά βαριά και σύγχρονα εξοπλισμένους, το μεγαλύτερο μέρος βρίσκεται κοντά στα σύνορα με τη Β. Κορέα.

Η κλιμάκωση είναι θανάσιμος κίνδυνος για τους λαούς της περιοχής και όλη την ανθρωπότητα. Η σοβαρότατη κρίση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού (στο εσωτερικό του και παγκόσμια), η αστάθεια στα επιτελεία του και στις επιλογές τους, η αδυναμία του Τραμπ (έχει φτάσει στα όρια της καθαίρεσης), έχουν στρώσει το έδαφος για νέους τυχοδιωκτισμούς. Πραγματικός στόχος δεν είναι βέβαια η Β. Κορέα του Κιμ Γιονγκ Ουν, αλλά οι μεγάλες δυνάμεις και παγκόσμιοι ανταγωνιστές των ΗΠΑ, Κίνα και Ρωσία. Η συγκέντρωση στρατιωτικής ισχύος γύρω από την Κορέα,

όπου στάλθηκε πρόσφατα και αμερικάνικος στόλος, οπλισμένος με πυρηνικά, είχε ήδη ξεκινήσει με την «στροφή στην Ασία» του Ομπάμα.

Όλη αυτή η προετοιμασία δύσκολα δεν θα καταλήξει και σε κάποιο στρατιωτικό πλήγμα ενάντια στη Β. Κορέα. Αρχικά ίσως για «παραδειγματισμό», ανοίγοντας όμως δρόμο κλιμάκωσης της πολεμικής σύγκρουσης, με ανυπολόγιστες συνέπειες. Όπως αποδείχτηκε και σε Ουκρανία και Συρία, Ρωσία και Κίνα δεν είναι πλέον διατεθειμένες να υποκύπτουν στους «τσαμπουκάδες» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Στο βαθμό που είναι συνασπισμένες, μαζί και μ' άλλες σημαντικές χώρες και πυρηνικές δυνάμεις (Σύμφωνο Σαγκάης), είναι αδύνατο οι ΗΠΑ (και πολύ περισσότερο ψοφοδεείς ιμπεριαλιστές εκ... Παρισίων, που δεν έχουν πια ανάστημα για τέτοιες γιγάντιες συγκρούσεις) να επικρατήσουν, εκτός κι αν αρχίσουν να χρησιμοποιούν πυρηνικά, ανοίγοντας την πόρτα του τρελοκομείου. Ο κίνδυνος είναι υπαρκτός, τρέφεται από την κρίση του συστήματος, την τρομακτική αστάθεια και χάος που σπέρνει, τις πολεμοκάπηλες και τυχαίραστες «ηγεσίες» που αναδεικνύει.

Εργαζόμενοι και νεολαία πρέπει να σταματήσουμε τον όλεθρο που ετοιμάζουν οι ΗΠΑ και όλος ο «πολιτισμένος» δυτικός κόσμος. Να αποκαλύψουμε την γκεμπελική προπαγάνδα των ιμπεριαλιστικών ΜΜΕ. Δεν είναι πουθενά «επιτιθέμενη» η Β. Κορέα. **Δεν κινδυνεύουμε από κανέναν «Κιμ»**, αλλά από την τρομακτική στρατιωτική και καταστροφική ισχύ των ιμπεριαλιστών, με πρώτες τις ΗΠΑ: το δίκτυο βάσεων τους που πνίγει τον πλανήτη, τη νέα παγκόσμια κούρσα εξοπλιστικών δαπανών, τα όλο πιο θανατηφόρα συμβατικά όπλα, το αναβαθμισμένο πυρηνικό οπλοστάσιό τους, «ισχυρότερο από ποτέ» όπως λέει ο Τραμπ. Ότι κι αν έχει κανείς να πει για το καθεστώς της Πιόνγκιανγκ, δεν ισοφαρίζει τα ιστορικά εγκλήματα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στον πόλεμο της Κορέας το 1950-53, όταν ισοπέδωσε τη χώρα και δολοφόνησε εκατομμύρια πληθυσμού. Δεν σβήνει την απανθρωπιά των ιμπεριαλιστών, που έχουν οδηγήσει με κυρώσεις και εμπάργκο τα παιδιά και τον πληθυσμό στη Β. Κορέα να έχουν αντιμετωπίσει αφάνταστες στερήσεις, ως και λιμό. Και όσο κι αν είμαστε ως επαναστάτες ενάντια σε όλα τα πυρηνικά, κανέναν δεν σκιάζουν τα «οπλοστάσια του Κιμ» απέναντι στο **πυρηνικό τέρας των ΗΠΑ**, το πρώτο που πρέπει να αφοπλιστεί.

Μετά και τις αποδειγμένες απάτες της ιμπεριαλιστικής προπαγάνδας και τις καταστροφές που τις ακολούθησαν («όπλα μαζικής καταστροφής» στο Ιράκ, άνοιγμα του μετώπου στη Συρία με την χρήση του ISIS από τις ΗΠΑ κ.λπ.), δεν πρέπει να δώσουμε το παραμικρό περιθώριο για νέους πολεμικούς τυχοδιωκτισμούς. Είναι ζήτημα επιβίωσης. Παντού πρέπει να προετοιμαστεί ένας αντιπολεμικός και αντιιμπεριαλιστικός ξεσηκωμός. **ΗΠΑ και λοιποί «πρόθυμοι»: Κάτω τα χέρια από την Κορέα! Κατάργηση των Πυρηνικών Όπλων! Έξω NATO και Βάσεις!** Αυτή η επέμβαση του κινήματος είναι ο μοναδικός τρόπος για να αποτραπεί ο νέος πολεμικός όλεθρος και μάλιστα η χρήση πυρηνικών.

Να αποκατασταθεί το μνημείο του Παντελή Πουλιόπουλου

Η Ο.Κ.Δ.Ε. ξεκινάει καμπάνια για την αποκατάσταση του μνημείου και της μνήμης του Παντελή Πουλιόπουλου, που πριν περίπου ένα χρόνο αφαιρέθηκε (πιθανόν κλάπηκε) από την θέση του στην πόλη της Θήβας, στη συμβολή των οδών Μπέλλου και Θρεψιάδου. Η προτομή τοποθετήθηκε εκεί το 2006 από τον Δήμο Θηβαίων (επί δημαρχίας Θανάση Σκούμα) με την αμέριστη συμπαράσταση των κατοίκων της πόλης και της περιοχής. Έπρατταν έτσι το ελάχιστο για τον Π. Πουλιόπουλο, τον μεγάλο επαναστάτη και θεωρητικό του μαρξισμού που τιμά την ιστορία της πόλης, την ιστορία του ελληνικού και παγκόσμιου εργατικού κινήματος, για τα ιδανικά του οποίου έδωσε την ζωή του.

Ο Π. Πουλιόπουλος είναι η κορυφαία ηγετική φυσιογνωμία του Εργατικού και Κομμουνιστικού κινήματος στην χώρα μας. Γεννήθηκε το 1900 στην Θήβα, σπούδασε νομικά στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και στο διάστημα του ελληνοτουρκικού πολέμου (1919-1922) παίρνει μέρος στην διαμόρφωση του Κομμουνιστικού Κινήματος της χώρας μας. Από το 1923 ως το 1925 έπαιξε ηγετικό ρόλο στο κίνημα των βετεράνων του πολέμου και το 1924 εκλέχτηκε πρόεδρος της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατών, η οποία

εξέδιδε την εφημερίδα Παλιός Πολεμιστής με κυκλοφορία που έφτανε τα 20 χιλιάδες φύλλα. Το 1924 εκλέγεται Γενικός Γραμματέας του Κ.Κ.Ε. με βαθιά μαρξιστική και γενική μόρφωση, κάτοχος πολλών ξένων γλωσσών, είναι από τους σημαντικότερους θεωρητικούς του μαρξισμού και ένας από τους σημαντικότερους Κομμουνιστές ηγέτες σε διεθνές επίπεδο. Υιοθέτησε από τους πρώτους μέσα στο ΚΚΕ τις απόψεις της Αριστερής Αντιπολίτευσης και του επαναστατικού μαρξισμού-τροτσκιισμού και γι αυτόν τον λόγο διαγράφεται από το Κ.Κ.Ε. το 1927.

Τον Νοέμβριο του 1927 έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στη συγκρότηση της Αριστερής Αντιπολίτευσης με την ονομασία Σπάρτακος, σχεδόν ταυτόχρονα με τη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση, που δημιούργησε ο Τρότσκι. Το 1934 ιδρύει την Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ). Εκείνη την περίοδο, που σηματοδοτείται από την επικράτηση του σταλινισμού στο κομμουνιστικό κίνημα, ο Π. Πουλιόπουλος αντιπάλευε την άποψη που διαμορφωνόταν στο ΚΚΕ και παγιώθηκε στην 6^η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής το 1934, που θεωρούσε ότι λόγω του μη-ανεπτυγμένου ελληνικού καπιταλισμού η επανάσταση στην Ελλάδα δε θα ήταν «σοσιαλιστική αλλά αστικοδημοκρατική». Με το μνημειώδες έργο του Δη-

μοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα; υποστήριξε τον σοσιαλιστικό χαρακτήρα της επανάστασης και προέβλεψε ότι το Κ.Κ.Ε. εγκατέλειψε μια για πάντα την επανάσταση. Τον Αύγουστο του 1938 συνελήφθη από την δικτατορία Μεταξά και φυλακίστηκε στην Ακροναυπλία, όπου συνέχισε την πολιτική του δράση και το συγγραφικό του έργο.

Το 1942, κατά τη διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής, μεταφέρθηκε άρρωστος στο Δημοτικό Νοσοκομείο της Αθήνας, στη συνέχεια στις φυλακές Αβέρωφ και τέλος στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Λάρισας. Η δικτατορία Μεταξά δεν απελευθέρωσε τους πολιτικούς κρατούμενους με την κατάληψη της Ελλάδας από τους Γερμανούς αλλά τους παρέδωσε στους κατακτητές. Στις 6 Ιουνίου του 1943 ο Π. Πουλιόπουλος, μαζί με άλλους 105 φυλακισμένους από το στρατόπεδο συγκέντρωσης Λάρισας, εκτελέστηκε από τις ιταλικές κατοχικές δυνάμεις στο χωριό Νεζερό (σημερινός Άγιος Στέφανος) κοντά στο Δομοκό σε αντίποινα για την ανατίναξη της σήραγγας στο Κούρνοβο από τον ΕΛΑΣ. Απευθύνθηκε στους στρατιώτες του εκτελεστικού αποσπάσματος καλώντας τους να μην τους εκτελέσουν στο όνομα του αντιφασισμού και της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Μίλησε στα ιταλικά στους ιταλούς φαντάρους προτρέποντας τους να ξεγερθούν

ενάντια στον πόλεμο των Ιμπεριαλιστών, οι στρατιώτες αρνήθηκαν να τους εκτελέσουν και την εκτέλεση έκαναν τελικά οι αξιωματικοί.

Όλοι, ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι και η νεολαία, πρέπει να τιμήσουμε τον Π. Πουλιόπουλο. Η Ο.Κ.Δ.Ε. παίρνει την πρωτοβουλία να φτιάξει μια ανοιχτή επιτροπή μαζί με τους κατοίκους της Θήβας και άλλες πολιτικές οργανώσεις, για την αποκατάσταση του μνημείου με την τοποθέτηση νέας προτομής. Θα γίνει καμπάνια οικονομικής ενίσχυσης για τα έξοδα της αποκατάστασης, με εκδηλώσεις στην πόλη της Θήβας και παρεμβάσεις στα Μ.Μ.Ε.

Προκλητικές ιερές φοροαπαλλαγές!

Αλλο ένα τερατώδες σκάνδαλο προστίθεται σ' αυτά της κυβέρνησης με την τροπολογία τριών βουλευτών (Σκουρολιάκου από τον ΣΥΡΙΖΑ, Σαριδίδη από την Ένωση Κεντρώων και Λαζαρίδη από τους ΑΝΕΛ) που προβλέπει απαλλαγή από φορολογικές υποχρεώσεις που εκκρεμούν για τα ακίνητα εντός και εκτός του Αγίου Όρους. Την ίδια στιγμή που η ελληνική κοινωνία στενάζει κάτω από τα μνημόνια και οι πλέον φτωχοί, εργαζόμενοι και λαϊκά στρώματα, καλούνται να πληρώσουν μόνο για τον ΕΝΦΙΑ 2,6 δις.

Η τροπολογία κατατέθηκε μάλιστα δύο φορές στη Βουλή σε άσχετα, ως συνήθως, νομοσχέδια. Την πρώτη φορά κατατέθηκε στις 27/7 σε νομοσχέδιο του υπουργείου Οικονομικών. Η υφυπουργός Οικονομικών, Κατερίνα Παπανάτσιου, παρ' ότι «είδε θετικά την τροπολογία» δεν την συμπεριέλαβε στο νομοσχέδιο. Οι τρεις όμως δεν το έβαλαν κάτω και στις 4/8 επανήλθαν σε νομοσχέδιο του Νίκου Παππά, ο οποίος και την έκανε δεκτή. Την τροπολογία υπερψήφισαν ο ΣΥΡΙΖΑ, η ΝΔ, οι ΑΝΕΛ, η Χρυσή Αυγή. Η Ένωση Κεντρώων, το ΔΗΣΥ και το ΚΚΕ ψήφισαν «παρών» και το Ποτάμι «όχι».

Η τροπολογία αφορά την «φορολογική απαλλαγή ακινήτων εντός και εκτός του Αγίου Όρους από υποθέσεις που εκκρεμούν», φοροαπαλλαγή τόσο από τον Φόρο Μεγάλης Ακίνητης Περιουσίας, που είχε επιβληθεί το 2010, όσο και από το Εν-αίο Τέλος Ακινήτων, που είχε επιβληθεί το 2008. Οι τρεις βουλευτές επικαλέστηκαν το ειδικό προνομιακό καθεστώς που προβλέπει το σύνταγμα για το Άγιο Όρος και τις ισχύουσες διατάξεις προηγούμενων νόμων που απαλλάσσουν τις μονές από

τον ΕΝΦΙΑ! Έτσι, λοιπόν, οι μονές απαλλάσσονται αναδρομικά από τις φορολογικές οφειλές που εκκρεμούν.

Βέβαια, δεν είναι η πρώτη φορά που Άγιο Όρος, και η εκκλησία γενικότερα, έχουν οικονομικά προνόμια και απαλλάσσονται από φόρους. Για την ιστορία, ποτέ και καμιά κυβέρνηση δεν ήρθε σ' οποιαδήποτε ρήξη σε σχέση με τα οικονομικά προνόμια της εκκλησίας. Το θέμα δε της τεράστιας ακίνητης περιουσίας της ποτέ δεν τέθηκε επί τάπητος. Όταν τέθηκε το 1987, από την τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ που επιχείρησε να εθνικοποιήσει μέρος της εκκλησιαστικής περιουσίας με τον νόμο του υπουργού Παιδείας Αντώνη Τρίτση, έληξε με νίκη της εκκλησίας. Η εκτίμηση της αξίας της εκκλησιαστικής περιουσίας είχε ανατεθεί στον τότε ο Οργανισμός Διοικήσεως και Διαχειρίσεως της Εκκλησιαστικής και Μοναστηριακής Περιουσίας, ο οποίος κατέληξε να υπογράψει με 169 μονές σύμβαση παραχώρησης ενός τμήματος της περιουσίας στο κράτος. Η σύμβαση αυτή δεν εφαρμόστηκε ποτέ και το κράτος δεν πήρε ποτέ στην κυριότητά του την περιουσία, όπως μπορούσε να κάνει. Τα μέλη του Δ.Σ. του παραπάνω Οργανισμού αφορίστηκαν, ο Ανδρέας Παπανδρέου συναντήθηκε με τον τότε αρχιεπίσκοπο Σεραφείμ, παραιτήσε τον Υπουργό και κατάργησε τον Οργανισμό. Το ζήτημα της εκκλησιαστικής περιουσίας δεν άνοιξε ποτέ ξανά από τότε.

Το 1997, η κυβέρνηση Σημίτη απαλλάσσει την εκκλησία από τον Φόρο Μεγάλης Ακίνητης Περιουσίας. Το 2004, η ίδια κυβέρνηση κατήργησε την «εισφορά» που έδινε η εκκλησία, ένα ποσοστό επί των ακαθάριστων εσόδων της, έναντι της μισθοδοσίας των παπάδων από το κράτος. Αξίζει να σημειωθεί ότι η εισφο-

ρά χαρακτηρίστηκε «αναποτελεσματική», και πράγματι ήταν, και έτσι καταργήθηκε τελειώς! Η επόμενη κυβέρνηση Κ. Καραμανλή κατήργησε τον φόρο στα εισοδήματα από εκμίσθωση γαιών και κτισμάτων. Το 2011 λοιπόν, η εκκλησία κατέβαλε στο κράτος 12,6 εκ. ευρώ, ενώ η μισθοδοσία των παπάδων από το κράτος έφτανε τα 220 εκ. ευρώ. Στη συνέχεια η εκκλησία απαλλάχθηκε από τον ΕΝΦΙΑ.

Από την συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δεν μπορούσε κανείς να περιμένει τίποτε καλύτερο. Η μνημονιακή της μετάλλαξη δεν αφήνει κανένα περιθώριο και για τη στάση της απέναντι στην εκκλησία. Άλλωστε, η επίσκεψη Τσίπρα στο Άγιο Όρος το 2014, λίγο πριν από την άνοδό του στην κυβέρνηση, μόνο καλό προμήνυμα δεν ήταν. Το 2014, στη Βουλή, με πρόταση 16 βουλευτών της ΝΔ και την αποδοχή της από μεριάς του τότε υπουργού Παιδείας Ανδρέα Λοβέρδου, αποφασίστηκε να μην πληρώνουν οι μονές τον οφειλόμενο φόρο όταν απασχολούν μισθωτούς ή εργαζόμενους με μπλοκάκι (και να τον αποδίδει ολόκληρο ο εργαζόμενος), να μην πληρώνουν το Τέλος Χαρτοσήμου από τα κτίρια που νοικιάζουν, αλλά να το καταβάλει ολόκληρο ο ενοικιαστής. Μάλιστα, αιτιολόγησαν τα παραπάνω ως αναγκαία για «την απερίσπαστη επιτέλεση του μοναχικού τους έργου»!!! Ο ΣΥΡΙΖΑ ψήφισε παρών και ο εκπρόσωπός του, Θ. Δρίτσας, το αιτιολόγησε ως εξής: «δεν διαφωνούμε κατ' ανάγκη επί της ουσίας, είμαστε όμως αφηνιασμένοι και δεν προλαβαίνουμε να δούμε το θέμα στην έκτασή του». Ο ΣΥΡΙΖΑ εξαίρεσε την εκκλησία πρώτη από τα capital controls, υποχώρησε στο θέμα των Θρησκευτικών και γενικά είναι φανερό ότι η εκκλησία δεν έχει να φοβάται τίποτε από

την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Η στάση του ΚΚΕ στην ψήφιση της τροπολογίας δεν πρέπει να εκπλήσσει κανέναν. Άλλωστε, και στην παραπάνω ψηφοφορία, του 2014, πάλι παρών ψήφισε. Η πρόταση νόμου του ΚΚΕ το 2008, για τον διαχωρισμό εκκλησίας και κράτους, μόνο τολμηρή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί. Αρκεί να σημειωθεί ότι για τη μισθοδοσία των παπάδων προτείνει «να εξασφαλιστούν οι μισθοί των παπάδων, προοπτικά να το κάνει η εκκλησία με την προϋπόθεση να έχει τα οικονομικά μέσα»!

Η εκκλησία υπήρξε πάντα ο υποστηρικτής των πιο αντιδραστικών και αντεργατικών πολιτικών δυνάμεων και των δικτατοριών σε όλη την ιστορία της χώρας. Πατώντας πάνω στην οικονομική και κοινωνική κρίση που αυξάνει την ανασφάλεια και κάθε λογής φόβους, προσπαθεί να αποκτήσει επιρροή. Εκείνο που μένει σταθερό είναι ο αντιδραστικός πολιτικός της ρόλος, ενίοτε και με τα χρυσαυγήτικα κηρύγματά της και πάνω απ' όλα η σχέση της με το κράτος και το πούγκι της. Μόνο με την εθνικοποίηση της τεράστιας περιουσίας της, τον διαχωρισμό της από το κράτος και την αντιμετώπιση της κάθε θρησκείας ως «όπιο του λαού» μπορεί αυτό το αντιδραστικό μεσαιωνικό κατάλοιπο να εξαφανιστεί.

**100 ΧΡΟΝΙΑ
ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ**

Εκινώ μ' ένα περιστατικό, μίαν 'ασύμπτωτη σύμπτωση' για κάποιον ανυποψίαστο, που κορυφώνει δραματικά τη ρήξη μιας πυρετικής σχέσης. Μιλώ για τη σχέση της ποίησης και των ποιητών με την Οκτωβριανή Επανάσταση ως τον άδοξο εκφυλισμό της.

Στις 21 Απριλίου του 1930 και στο κρατικό τσίρκο της Μόσχας, ανεβαίνει το έργο του **Βλαντίμιρ Μαγιακόφσκι** «*Η Μόσχα στις φλόγες*». Το έργο αυτό, ολοκληρωτικά στρατευμένο στην υπόθεση της επανάστασης, γράφτηκε από τον ποιητή ως φόρος τιμής στην επανάσταση του 1905, το προανάκρουσμα δηλαδή του κατακόκκινου Οκτώβρη. Στο ανέβασμα του έργου του απουσίαζε ο συγγραφέας

διότι μόλις πριν μια εβδομάδα είχε αυτοκτονήσει. Τι σημαίνει αυτό; Πώς ένας δημιουργός, που καταφάσκει με όλο του το είναι την επανάσταση, τις απεριόριστες δυνατότητες της ζωής, αρνείται να ζήσει; Πώς ένας πυρακτωμένος από τις ιδέες της επανάστασης ποιητής σφραγίζει με το απονευμένο το νόημά της; Μεσολάβησε φυσικά ο πνιγρός σταλινισμός. Σε αυτό κανείς νοήμων άνθρωπος δεν μπορεί πια να διαφωνήσει. Όμως δεν πρόκειται μόνο γι' αυτό. Δεν συμφέρει την επανάσταση και τους επαναστάτες η συρρίκνωση του προβλήματος και η συσταλτική ερμηνεία του. *Πρόκειται για το μεγάλο πρόβλημα που θέτει η μακρά συνοδοιπορία των ποιητών και της ποίησης με ό, τι ρευστοποιείται από ιδέες σε πράξη, κατά την εμπράγματη μετάβαση προς τον κομμουνισμό.* Και είναι κάτι που το έθεσε ως πρόβλημα ο Τρότσκι διερευνώντας εννοιακά τη διαδρομή από το αυστηρά αναγκαίο και το αυστηρά χρήσιμο ως την χωρίς εξαναγκασμούς ομορφιά. Τιμώντας τη μνήμη του αυτόχειρα ποιητή **Σεργκέι Γεσένιν**, το 1925, ο

Ποίηση και Επανάσταση, μια αναφορά στον Οκτώβρη και τα υστερνά

■ Κίμων Ρηγόπουλος

Η Εργατική Πάλη ευχαριστεί τον σύντροφο Κίμωνα Ρηγόπουλο για το άρθρο, «Ποίηση και Επανάσταση, μια αναφορά στον Οκτώβρη και τα υστερνά» που μας έδωσε για δημοσίευση.

Τρότσκι έλεγε: *Ο Γεσένιν υπήρξε ένας άνθρωπος τρυφερός, εσωτερικός και λυρικός. Η Επανάσταση είναι όμως πάντοτε επική και δημόσια.* Ακριβώς πάνω σε αυτό το τεταμένο σχοινί αυτής της αδήριτης αντίφασης περπάτησαν και ο λυρικός Γεσένιν και ο 'επικός' Μαγιακόφσκι. Γιατί και τα κρουστά όργανα του έπους μπορούν να ηχήσουν παράτονα, σχεδόν βάρβαρα, χωρίς τη γλυκιά συνοδεία της εξημερωτικής λύρας. Γράφει πάνω σ' αυτό ο Γεσένιν: *«Για τον Οκτώβρη θα δίνω και τη ζωή μου. Μόνο τη λύρα μου τη λατρευτή δεν θα τη χάριζα»*

Το δίλημμα, φίλος ή εχθρός της επανάστασης, θα μπαίνει ως ερώτημα πάντοτε κάθετα. Και κανείς δεν μπορεί στρεφόμενος να το αποφύγει. Η ποίηση όμως αδυνατεί από τη φύση της να περιοριστεί σε διαζεύξεις. Και αυτό δεν συμβαίνει από κάποιον δήθεν καιροσκοπισμό του ποιητή, αλλά από την ανάγκη του να απαντήσει στο επείγον με όρους αιωνιότητας. Το υλικό του ποιητή είναι η έντεχνη αμφιβολία του που την κάνει προωθητική σκέψη της επανάστασης η ίδια η επανάσταση. Ο ποιητής εξορύσσει το ανθρώπινο των ανθρώπων και η επανάσταση το επεξερ-

γάζεται. Ό, τι δεν αποσιωπάται επειδή το 'έσκιαζε η φοβέρα' είναι η ευλογημένη συμβολή της ποίησης στον προς την κομμουνιστική κοινωνία πορευόμενο κόσμο.

Η επανάσταση οφείλει να αντλήσει την ύλη ύλη από αυτούς τους «εκ γενετής απροστάτευτους». Αν αυτό δεν συμβεί καμιά επανάσταση δεν μακρομερεύει, καμιά επανάσταση δεν είναι και τόσο επανάσταση. Κανείς από τους ιδιοματικούς άρχοντες και κουρελήδες, τους ποιητές, δεν περισσεύει στην πατρίδα των ευγενών ψυχών. Αυτοί οι χαρισματικοί πολυτραυματίες της χαμοζωής που την εξωθούν στα έσχατα όρια του εξανθρωπισμού μας, είναι οι *sine qua non* συνοδοιπόροι στην εφοδόμας στον ουρανό. *Ο πολιτισμός άλλωστε δεν είναι κάποια μερεμέτια που αναπαλαιώνουν τη βαρβαρότητα, κάποιες κομψές παρεμβάσεις στο απάνθρωπο στερέωμα του καπιταλισμού. Είναι ο καθολικός τρόπος οικοδόμησης του κομμουνισμού και, κυρίως, οι σχέσεις μεταξύ αυτών που αναλαμβάνουν εθελοντικά τούτο το έργο.*

«Προλεταριακή τέχνη δεν θα υπάρξει πραγματικά ποτέ γιατί το προλεταριακό καθεστώς είναι πρόσκαιρο και μεταβατικό» Αυτή είναι η παρακαταθήκη

Το πραξικόπημα του Κορνίλοφ

Το τέλος των Ιουλιανών βρήκε την επανάσταση να έχει δεχτεί το πιο σοβαρό χτύπημα από τον Φλεβάρη και μετά. Οι Μπολσεβίκοι βρίσκονταν στη μισοπαρανομία, με τα σημαντικότερά τους στελέχη φυλακισμένα ή να κρύβονται.

Ο σοσιαλεπαναστάτης Κερένσκι αναλαμβάνει την πρωθυπουργία, όμως οι πραγματικοί κύριοι της κυβέρνησης φαίνεται να είναι οι Καντέτοι, το αστικό κόμμα που οι υπουργοί του είχαν παραιτηθεί πριν τα Ιουλιανά και που τώρα επανέρχεται στον κυβερνητικό συνασπισμό. Η αστική τάξη και η αντίδραση σήκωναν κεφάλι απαιτώντας τώρα όλο και πιο άμεσες λύσεις, και σχεδιάζοντας πλέον να στραφούν ενάντια στους χθεσινούς συμμάχους τους: τα συμφιλιωτικά κόμματα των Μενσεβίκων και των Σοσιαλεπαναστατών, αλλά και κυρίως ενάντια στα ίδια τα σοβιέτ των εργατών και στρατιωτών που τα ρεφορμιστικά κόμματα ακόμη έλεγχαν ως ένα βαθμό. Έχοντας πετύχει μια σημαντική νίκη, πίστευαν ότι είχε έρθει η ώρα να προετοιμαστούν για ένα αποφασιστικό χτύπημα στο καθεστώς που βγήκε από τη Φεβρουαριανή Επανάσταση, βάζοντας τέλος στις όποιες κατακτήσεις είχαν κατοχυρώσει οι εργάτες και οι αγρότες, και

κυρίως φράζοντας τον δρόμο για τις υπόλοιπες στις οποίες αποσκοπούσαν.

Ο δρόμος αυτός θα περνούσε μέσα από ένα πραξικόπημα που θα επέβαλλε ένα βοναπαρτιστικό καθεστώς και θα μετέφερε τις πλήρεις εξουσίες στα χέρια της αστικής τάξης. Σαν υποψήφιος δικτάτορας επιλέχθηκε ο παλιός μοναρχικός κοζάκος στρατηγός Κορνίλοφ, ο οποίος διορίστηκε Αρχιστράτηγος των Ενόπλων Δυνάμεων.

Ο Κερένσκι, ο οποίος ονειρευόταν για τον εαυτό του τη θέση του βοναπάρτη-σωτήρα της Ρωσίας και της επανάστασης, συγκαλεί μια Εθνοσυνέλευση στη Μόσχα. Αντί όμως για τον θρίαμβο που ετοιμάζε, η Συνδιάσκεψη αυτή καταλήγει σε πολιτικό φιάσκο. Ο Κορνίλοφ, παρουσιάζεται για πρώτη φορά επίσημα και απαιτεί να εφαρμοστεί ένα πρόγραμμα για την επανάσταση της πειθαρχίας στο στράτευμα και τη συνέχιση του πολέμου, συμπεριλαμβανόμενης και της θανατικής ποινής στα μετόπισθεν. Οι μπολσεβίκοι καταγγέλλουν τη Συνδιάσκεψη και δεν συμμετέχουν. Η απουσία τους όμως είναι πολύ ηχηρή: ολόκληρη η Μόσχα είναι παραλυμένη από μια σχεδόν καθολική γενική απεργία, οργανωμένη σε μεγάλο βαθμό από τα κάτω και έχοντας τη στήριξη μόνο των Μπολσε-

βίκων. Είναι η πρώτη προειδοποίηση ότι το χτύπημα του Ιούλη στις μάζες και στο κόμμα δεν ήταν ολοκληρωτικό, όσο δηλαδή οι αντίπαλοί τους ήθελαν ή ήλπιζαν να είναι.

Στις 21 Αυγούστου, οι Γερμανοί καταλαμβάνουν τη Ρίγα. Από κει και πέρα το σχέδιο του Κορνίλοφ μπαίνει στην τελική ευθεία με στόχο να εξαπολύσει το πραξικόπημα στα τέλη Αυγούστου. Το σχέδιο είχε ως εξής: Μια δέσμη βαριών αντεργατικών μέτρων θα ψηφίζονταν από την Προσωρινή Κυβέρνηση εκείνες τις μέρες (αύξηση στην τιμή του ψωμιού, απαγόρευση κομμάτων στο μέτωπο, επαναφορά θανατικής ποινής κ.λπ.). Αν οι εργάτες και οι φαντάροι της Πετρούπολης δεν ξεσηκώνονταν με αυτό, μια προβοκάτσια είχε προετοιμαστεί ώστε να δώσει την ευκαιρία στον στρατηγό να μπει στην Πετρού-

πολη και να πατάξει «τον κίνδυνο της αναρχίας και του μπολσεβικισμού».

Παρόμοια σχέδια όμως κατάρτωνε τις ίδιες μέρες και ο Κερένσκι, για την μεταφορά απεριόριστων εξουσιών στο πρόσωπό του, χωρίς τον έλεγχο των Σοβιέτ. Ο ίδιος ζήτησε από τον Κορνίλοφ τη μεταφορά ενός σώματος ιππικού έξω από την Πετρούπολη, για να χρησιμοποιηθεί γι' αυτόν το σκοπό.

Οι δύο επίδοξοι πραξικοπηματίες, έχοντας στην πραγματικότητα το ίδιο πρόγραμμα, έρχονταν αντιμέτωποι. Στις 27 Αυγούστου ο Κερένσκι διατάζει τον Κορνίλοφ να μεταβεί άμεσα στην Πετρούπολη. Ο αρχιστράτηγος αρνείται και ανακοινώνει το πραξικόπημά του. Σχεδόν όλοι οι στρατηγοί περνάν με το μέρος του. Οι Καντέτοι παραιτούνται για άλλη μια φορά από την κυβέρνηση, ενώ οι πρεσβευτές

